



A szörnyetegek köztünk élnek

KÖNNYEK VÁROSA

RÉTI LÁSZLÓ

KRIMI



Grand Selection

RÉTI LÁSZLÓ

KÖNNYEK
VÁROSA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*A történet alapvetően a képzelet szüleménye.
Ugyanakkor bizonyos események megtörténtek.
Máshol, máskor.
De megtörténtek.
Soha nem hinné el, hogy melyek ezek a momentumok...*

1.

A SÜVÖLTÉS EGYRE FÜLSZAGGATÓBB LETT, de a szakadó eső függönyén nem lehetett átlátni. Azután a hang fokozatosan erőteljes dübörgéssé erősödött, és a felhőszakadás vízpázmáin sárgás fény derengett át. A fényforrás előbb lassan, majd egyre sebesebben kettévált, és mind határozottabban két fehér fényponttá állt össze. Magasságuk folyamatosan csökkent, s a hatalmas test váratlanul átszakította a felhő szinte földig lógó hasát. A kazah légitársaság Tu-154-ese lehuppant az apró patakoktól szabdalt kifutópályára, a futóművek berugóztak, a kerekek aprót sikkantottak, ahogy elérték az érdes felszínt, és már pörögtek is. A repülő orrfutója túlzottan tűnő óvatossággal ért a betonhoz. Elsuhantak a szárnyvég fényei, majd a farokrész szétporlasztott esőcseppekbe burkolódzó villogó lámpája, és a gépet egy fél perc múlva már el is nyelte az eső, ahogy megkezdte gurulását a személyforgalmi épületek felé.

– Imádom ezt nézni! – nyögte a pocakos férfi, és lelkesen a mellette álló kisportolt alakra nézett.

– Amíg egyszer le nem viszi a fejedet – érkezett a higgadt válasz.

– Ugyan már! Száz méterre van a pálya.

– Nekem úgy tűnt, mintha a fejemre szállt volna le.

- Istenem, szinte érezni az erőt!
- Érezd egyedül. Én visszamegyek dolgozni.
- Ne csináld már, Ilja! Csak még egyet várjunk meg!
- Nem vagyok hajlandó tovább ázni ezekért a dögökért.
- Nem is ázol!

Valóban nem áztak. A teherforgalmi terminál mellett, az egyik hatalmas hangár elhúzott ajtaja mögött álltak, így a jó nyolcemeletnyi magasságban felettük feszülő bádogtető megóvta őket a májusi felhőszakadás vizétől.

A hangár évek óta vámraktárként szolgált. Itt tárolták azokat az árukat, postai küldeményeket, amik az Oroszország határain túli úti céljukra való elindításukra vártak.

A fiatalabb vámtiszt, akit társa Iljának szólított, láthatóan valóban unta a semmittevést. Kivette a szájából a szűrőig szívott bolgár cigarettát, és ledobta a nedves betonra, ahol az rögtön elszisszent egy kisebb tócsában.

– Folytassuk, Dimitrij!

A pocakos férfi vágyakozva nézett nyugat felé, ahonnan újabb leszálláshoz készülődő gép hajtóműzaját hozta a szél. Tudta, hogy nincs ideje itt ácsorogni, és megvárni a következőt, de hát olyan jó érzés volt! Hátha még egyszer ott ülhetne valamelyik utasterében, egy doboz hideg sörrel, kinézve az ablakon...

– Dimitrij!

– Megyek már! – fortyant fel az ötvenkét éves vámtiszt, és ő is elhajította a már-már a körmére égő csikket.

– Mi következik?

– A KLM.

– Úticél?

– Amszterdam, Schipol.

– Mikor indul?

– 19.15-kor.

– Istenem! – sóhajtott fel Dimitrij Tyitov. – Hat óra alatt hazaér. Egy másik világ...

– Add ide a vámárulistát! – szólt szárazon Ilja, és a csíptető s mapát kezdte tanulmányozni. – Nem sok teheráru van betervezve.

– Még szerencse.

– Azt mondja, hogy... igen, a J12-től a J18-ig. Az mindössze hét kisméretű konténer. Mindegyik magánszemélyek küldeménye. Meg persze a posta. Gyorsan végzünk. Hol is vannak a J-konténerrek?

– Amarra – intett Tyitov, aki megpróbált végre a munkára koncentrálni.

– Menjünk.

Pár lépéssel átszelték az őket a rakománytól elválasztó távolságot, és megálltak a három szabványos raklapra felpakolt alumíniumkonténer mellett. Két trepnin három-három konténer feküdt, a harmadikon azonban csak egy.

– Kezdd a baloldallal, én indulok jobbról – javasolta az idősebb férfi, de Ilja metsző tekintettel nézett rá.

– Nem. Együtt megyünk. Együtt vizsgálunk át mindent, és aztán együtt zárjuk le őket.

– Ugyan már, Ilja! Fele idő alatt végeznénk, te is tudod!

– Ne kezd újrá! Nem rúgatom ki magam miattad.

– Most meg mire célzol?

– Tudod te azt.

– Ne sértgess! Már akkor ezt a melót csináltam, amikor te még a pályádat szagolgattad!

– Akkor nyilván megérted, hogy én is hosszú pályafutást szeretnék. Nem akarok kockáztatni.

– Felmentettek.

– Nem érdekel, Dimitrij. Nem érdekel, mit hozott a vizsgálat, vagy hogy mit mondott a bíró. Tudom, amit tudok, megértetted? És most dolgozzunk végre! Mindjárt jönnek az áruért.

Tyitov morogva nekiállt felnyitni az első konténert, miközben társa árgus tekintettel figyelte minden mozdulatát.

– Mi van benne?

– A jegyzék szerint ruhák, könyvek, háztartási eszközök. Száz-tizenhét kiló.

– Úgy látom, stimmel.

– Azért csak túrd át, Dimitrij.

– Rendben.

A vámtiszt mélyen a csomagok közé nyúlt, kivett néhány könyvet, a lapokat átpörgette az ujjai között, majd visszadobta őket a ruhákra.

– Semmi. Egyszerűen csak költözik valaki.

– Zárd le!

– Hol a plomba?

– Nálam. Melyiket használjuk ma?

– A zöldet.

– Tessék.

Miután közösen visszacsukták, és a vámvizsgálatot tanúsító zárral is ellátták a dobozt, a következőhöz léptek. Negyedóraba került, mire újabb öt konténerrel végeztek. A hatodikat Tyitov már roppant morózus hangulatban nyitotta fel, mivel Ilja valóban nem tágított mellőle. Pedig a harmadikban volt egy nagyon szép ezüst képkeret. Csak az eljegyzési fotót kellett volna kidobni belőle a kukába, és már adhatta is volna a feleségének. Az asszony régóta vágyott valami ilyesmire, mert ki akarta tenni a nagyobbik lány érettségi fényképét.

Tyitov felnyitotta a J17-es sorszámot viselő fémládát, és felragyogott a szeme.

– A lista mit mond, Ilja?

– Lapozok, egy pillanat... ugyanaz. Költözés. Papíráru, ruhanemű.

– Valóban? Akkor ezt nézd meg!

A fiatal vámtiszt megkerülte a ládát, és belepillantott. A két méter hosszú konténer színültig volt Sony márkájú laptopokkal. A két férfi egymásra pillantott.

– Hoppá! Ez igen!

– Mennyi lehet benne?

– Nem is tudom. Várj csak! – a fiatalember kipakolt néhány számítógépet a betonra. – Két oszlopban vannak, oszloponként nyolc doboz, és négy sorban. Hatvannégy darab.

– Sony... Mibe kerülhet ezeknek darabja?

– A szomszéd vett egyet a múlt hónapban a feketepiacon. Olyan négyszáz euró körül fizetett érte.

– Akkor ez a cucc... olyan huszonötezer lehet.

– Nagyjából.

Ilja vállat vont, és újabb formanyomtatványt vett elő a paksamétája aljáról.

– Megírom a lefoglalási papírokat.

– Ilja – szólt halkán Tyitov.

– Mit akarsz?

– Van itt még valami.

– Micsoda?

– Ez a boríték. Itt volt a doboz belső felén. Hozzáragasztották a fedélhez.

A tiszt letette a mappát, és közelebb lépett.

– Nyisd ki!

Dimitrijnek nem kellett kétszer mondani. Feltépte a borítékot, és tíz darab százeurós bankjegy hullott a tenyerébe.

– Hát ez meg mi? – nézett rá csodálkozva Ilja.

– Azt jelenti, hogy az embereink profik.

– És ezt egy borítéknyi pénzből állapítottad meg?

– Hát nem érted, te szerencsétlen?! – fortyant fel a pocakos. – Ez a pénz a *miénk*.

Végre a társa is felfogta a dolgot.

– Azt mondod, azért ragasztották bele...

– Ilja! Ez a *szokott* módszer.

A fiatal tiszt megfontoltan megrázta a fejét.

– Nekem nem kell.
– Akkor majd én...
– Tedd le! Felveszem a lefoglalási jegyzőkönyvbe.
– Ne legyél már hülye! Mégis mit akarsz tenni?
– Lefoglaljuk a pénzt és a csempészárut.
– Értem én. De gondolkodj csak egy cseppet! Felvetted a listát, rendben. Utána mit csinálsz a jegyzőkönyvvel?

– Odaadom az osztályvezetőnek.
– És ő mit csinál vele?
– Ő természetesen továbbítja a hivatalos... – Ilja elhallgatott, és fürkészőn nézett a furcsán mosolygó Tyitovra. – Csak nem arra célozol, hogy... hogy ő?!

– Ilja. Ha te nem rakod el a lóvét, majd elrakja ő. És ráadásul még meg is jegyez magának. Ilja Ramin nem fogad el kenőpénzt. Veszélyt fogsz jelenteni, fiam. Mit gondolsz, meddig hagyja majd, hogy ezt műveld? Hamar szemet szúrna az ellenőrzési szolgálatnál, hogy csak te adsz le elkobzott készpénzt. Jönne is könnyen egy ellenőrzés. Kinek jó az?... Persze aztán hogy, hogy nem, de aznap éppen nálad lenne valami tiltott dolog. Talán. Mondjuk a szekrényedben... Hm?

A fiatalember elsápadt.

– Elmész a fenébe!
– Sajnálom, Ilja, de így megy ez. Ha az osztályvezető megtudja, mit művelsz... Én csak elmondtam neked, mi a dörgés. Azt csinálsz, amit akarsz – vont vállat színlelt közömbösséggel az idősebb tiszt, de közben a szeme sóváran meredt a borítékra.

Ilja egy percig maga is a pénzt nézte, azután határozottan beírta a jegyzőkönyvbe: *tíz darab százeurós bankjegy*. Tyitov dühösen felmorrant.

– Akkor legalább egy-egy laptopot rakjunk félre!
– Nem.
– A francba.
– Nem adom el magam, Dimitrij, sajnálom.

Tyitov elhúzta a száját, és a papírokba pillantott. Felfedezett valamit a sorok között, amitől gonoszul elvigyorodott. Megkopogtatta a társa vállát.

– Mit akarsz?

– Rendben. Ha így akarod, Ilja, így is lesz. Majd én lekönyvelem. Addig nyisd ki a következő ládát, hogy haladjunk is. Mindjárt itt vannak érte a targoncások.

A fiatalember ránézett az iratra. Már felírta a laptopokat és a pénzt. Dimitrij nem tudja semmissé tenni a sorszámozott okmány bejegyzéseit. Vonakodva átadta a mappát.

– Jól van. De ha jön a targonca, a J17-est levesszük a raklapról.

– Jó, jó, jó! Nézd meg a J18-ast.

– Miért van külön raklapon?

– Nem tudom. Talán így jött ki a lépés a pakolásnál.

– Mi a fene az a HC445? – nézte meg közelebbről Ilja a fémszínű alumíniumládára ragasztott címkét. – Még sosem láttam ezt a kódot.

– Én sem – dörmögte a körmölésbe feledkezett Tyitov, de közben lapos pillantást vetett a fiatalemberre, aki felkattintotta a konténer süllyesztett gyorsárjait, azután nagy lendülettel felhajtotta a fedelet.

Egy hosszú másodpercig meredten bámult a konténerbe, mielőtt hatalmasat ugrott volna a levegőbe, és hátratrántorodott a ládától. A fedél tompa puffanással visszacsukódott.

Tyitov a szemét törölgette a nevetéstől.

– Mi az, Ilja, nem vizsgálod át?

– Tudtad? – próbálta visszanyerni a hangját a másik.

– Persze. HC445. Mindenki tudja.

– Miért nem szóltál?!

– Sokat kell még neked tanulni, Ilja. Sokat.

– Nyald ki, Dimitrij!

– Nos? Nem vizsgálod át mégis, mintavámos?

– Ne szórakozz velem!

– Hohó! Hát mégis vannak kivételek?

– Na, ide figyelj...

– Jó, jó – emelte fel békítően a tenyerét Tyitov, és átadott egy zöld plombát a felé mozduló férfinak. – Zárd le nyugodtan, Ilja. Nem árulom el senkinek, hogy valójában *elmulasztottad* a vizsgálatot.

A J18-as konténerre egy percen belül rákerült a hivatalos pecsét.

Amikor a műszak két órával később véget ért, Dimitrij Tyitov civil ruhába öltözött, és a többi vámossal átsétált néhány italra a légikikötő melletti kocsmába. Nemsokára harsány kacagások közepette mesélte el a történetet kollégáinak, miközben ugyanabban a percben a KLM menetrend szerint közlekedő Airbus A330-asa éppen háromezer méter magasságban járva végre áttörte az ólomszínű felhőket, és kijutott a lenyugvó nap rőt fényébe.

A gép nyugatnak fordult, és folytatta a magasság gyűjtését, mi alatt rakterében néma csendben lapult a vámvizsgálat nélkül feljutott, J18 számú konténer.

2.

BAL SZEMÉNEK SZIVÁRVÁNYHÁRTYÁJÁN néhány apró rög pihent. A látvány még annak is fájt, aki csak nézte.

A másik, ugyancsak tágra nyílt szem tiszta volt, ám ebbe is jókora cseppekben hullott a tavaszi eső. Hanyatt feküdt. Karját a háta mögött ragasztószalaggal kötötték össze, lábát hátrafeszítették, bokáját kegyetlenül a csuklójához erőltették, és a szalaggal rögzítették. A fejére kámzsaszerűen húzták rá az átlátszó nejlonzacskót, melynek sarkában barna kiflimorzsák látszottak. Arra sem vette a rohadék a fáradságot, hogy új tasakot használjon.

Megette a reggelijét, aztán ráhúzta az áldozat fejére.

A műanyagot a tizedes kapája hasította fel, mielőtt a fej hirtelen előbukkant a lazán rádobált agyagos földréteg alól. Ekkor kerültek a földszemcsék is a szemébe.

A sekély gödör szélén három, fekete esőkabátot viselő férfi állt. Mindannyian könyékig sárosak voltak, körmük letöredezett.

Nem volt erejük mozdulni.

A kapa ott hevert a lábuknál. A tizedes pár méternyire onnan, a térdig érő gazban térdre zuhant, és öklendezett.

Percek teltek el, mire meg tudtak mozdulni. A bal szélső férfi összerázkódott, mint aki révületből tér magához. Szólásra nyitotta

a száját, de az ínye kiszáradt a sokktól. Nagyokat nyeldekelve próbálta megnedvesíteni az ajkait, hogy meg tudjon szólalni. A mellette álló alak megszorította a karját, és rekedten megszólalt.

– Az enyém is ekkora.

– És az enyém is, Nyikolaj... Az enyém is.

Harmadik társuk is kötelességének érezte, hogy mondjon végre valamit, de csak azért, hogy megtörje a pillanat borzalmát. Mint a moziban. A már-már elviselhetetlenül izgalmas jelenetet mindig megkísérli feloldani valaki, aki már nem bírja a feszültséget, és elsüt egy ostoba viccet. Neki azonban most nem volt kedve tréfálkozni. Nehezen forgó nyelvvel csak annyit tudott kinyögni:

– Ki képes ilyesmire?

Ismét lenéztek maguk elé.

A gödör alján fekvő ötévesforma kisfiú halott volt.

És ezen nem segíthetett már senki és semmi.

Bikov felsóhajtott, és erőnek erejével elszakította tekintetét a látványtól. Végignézett a környéken.

A város régi, lebontásra ítélt stadionjában álltak. A kezdőkör kellős közepén. A férfi felidézte az elmúlt három óra idegölő momentumait.

A kétségbeesett anya sikoltásokkal és sírógörcsökkel tarkított bejelentését.

A riadót.

A telefonhívást... a már jól ismert reszelős, gúnyos hang piszkálódását, ízetlen megjegyzéseit, és végül a határidőt.

A rejtvényt...

A rejtvényt, amit tíz perc alatt sikerült megfejteniük, és ezzel hozzájutni az információhoz, hogy hol van a gyermek.

A szirénázó rohanást a városon keresztül.

A balesetet, ahogy Jozsifék száguldás közben, a zuhogó esőtől síkos aszfalton nekicsúsztak a villanyoszlopnak.

Még csak meg sem állhattak miattuk!

Vajon mi lett velük...?

És végül a megérkezést a stadionba.

Az elkeseredett rohanást a gyep helyén burjánzó gazban.

Ahogy térden állva, a puszta kezükkel kaparták a földet, míg a tizedes egy ki tudja, honnan szerzett kapával sietett a segítségükre.

Most pedig a tehetetlenség.

Bikov érezte, hogy egy könnycsepp gyűlik lassú elszántsággal a szeme sarkában. A torkában olyan érzés jelent meg, amit korábban csak komoly megfázáskor érzett. Fájdalmas, egyre erősödő szorítás. Nagyot nyelt.

Harminckilenc éves rendőrtiszt volt és hamisítatlan karrierista. Soha senki nem látta vagy hallotta, hogy igazán komoly ügyeket oldott volna meg, ám valahogy mindig benne volt azokban az alkalmilag létrehozott nyomozócsoportokban, melyek viszont *megoldották* ezeket a bonyolult eseteket. Sorozatgyilkosok, fegyveres rablók, szadista erőszaktevők, és néhány emberrabló. Amikor a jól végzett munka után aztán a detektívek együtt ittasodtak le a sárga földig egy kocsmában, előbb-utóbb mindig feltette valamelyikük a kérdést, hogy tulajdonképpen mit is csinált Bikov az adott ügyben?

Mindenki emlékezett rá, ahogy a reggeli eligazításokon és a koraesti kiértékeléseken ott ül a többiek között a sűrű cigarettafüstben és issza a fekete teát, ám arra már nem tudott senki választ adni, vajon a férfi hozott-e valaha használható információt? Kihallgatott-e akár csak egyetlen tanút? Felkutatott-e bármi hasznosat a számítógépes nyilvántartásokban?

A részeg ember őszinte.

Ezeken az összefüggéseken pedig estére már sok-sok őszinte ember volt együtt, s minduntalan arra jutottak: Nyikolaj Bikov nem csinált a nyomozás során semmit.

Egyszerűen csak ott volt.

Néha beleszólt, hümmögött, megerősített egy-egy jónak tűnő ötletet, ami azonban minden egyes esetben más agyából pattant ki. Kétségtelen persze, hogy nem is tett soha keresztbe, nem akadályozta

a nyomozást, nem csinált hülyeséget, nem vitt ki bennfentes információt. De ez volt minden.

És mégis: ahány tettetést csak elfogott a társaság, Bikov valami úton-módon mindig odakerült a jutalmazottak közé. Mivel pedig papíron ezáltal igencsak eredményes volt, sorra kapta a mind magasabb beosztásokat, nem utolsó sorban annak köszönhetően, hogy valamelyik távoli rokona főkapitány volt. Persze nem itt, a városban, hanem fent, északon, de hát a főkapitány az főkapitány. És egyik főkapitány sem lép rá a másik sarjának a tyúkszemére, mert sosem lehet tudni, idővel ki milyen magasra kapaszkodik majd...

Bikov tehát szépen haladt a ranglétrán, noha életében soha nem írt alá kihallgatóként egyetlen elkészült jegyzőkönyvet, vagy felderítőként egyetlen nyavalyás jelentést sem. Igazából nem csinált semmi kézzelfoghatót – s így nem volt alkalma hibázni sem.

Aki pedig nem hibázik, azt előléptetik.

Talán az sem volt utolsó momentum Bikov pályafutásában, hogy Pavel Sarapov emberének ismerték.

Sarapov, aki igazgatóként a város valamennyi kerületének, és magának a főkapitányságnak a teljes bűnügyi munkájáért felelt, most ott állt mellette, és összepréselt ajakkal meredt a szakadó esőben lassan megtisztuló kicsiny holttestre.

Ő nevezte ki Bikovot az Erőszakos Bűncselekmények Osztálya, az EBO vezetőjének, amikor megkapta az igazgatói széket. Már régebbről ismerték egymást, Bikov tulajdonképpen folyamatosan Sarapov alatt szolgált, és ahányszor Pavel előlépett, vitte magával Bikovot is. A megbízható háttérembert.

Most azonban, ahogy a stadion közepén álltak, nem szóltak egymáshoz. Nem volt mit mondani. Tudták, hogy az újabb kudarc olyan hullámokat korbácsol majd fel, amelyek el fogják őket sodorni. Pedig ezúttal nem is tehettek róla. Ha két tökéletesen felkészült szakember lett volna az ő székükben, azok is ugyanígy jártak volna. És ezt a lelkük mélyén igazságtalannak érezték. Sejtették, hogy az idő múlásával éppen abból fognak erőt meríteni, és megmagyarázni

a sorozatos fiaskókat, hogy erre senki sem lett volna eléggé felkészült – most azonban még fáj az elkerülhetetlenül bekövetkező méltánytalanság.

– A kilencedik – nyögte a mellettük álló Varlamov.

– Felesleges ismételtetnie! – csattant fel Sarapov.

Az ötvenöt éves bűnügyi igazgató több okból is ideges volt. Magának sem könnyen vallotta be, hogy a lábánál heverő halott kisfiú nem a legfontosabb tényező aktuális lelkiállapotának képletében.

Amikor alig egy évvel korábban Grigorij Karpov, a főkapitány behívatta, nem is sejtette, hogy neki, az egyik legtávolabbi kerület kapitányának éppen a bűnügyi szakma csúcsát jelentő posztot fogják felkínálni. Mikor meghallotta, érezte, ahogy egy verejtékcsepp indul meg lefelé a gerincén. Minden porcikája tiltakozott a kinevezés ellen.

Kiválóan érezte magát addig a helyén, többé-kevésbé megbízott az embereiben. Még a korrupciót is sikerült a saját kis szemétdombján valami elfogadható szintre visszazorítani, így az ellenőrző szervek sem piszkálták minduntalan. Tízéves vezetősége alatt a kerület egyfajta béke szigetévé vált – persze szigorúan csak orosz mérce szerint. Megvoltak ugyan a seftelők, a valutázók, az uzsorások, néhány pénzbehajtó csapat, és egy-két igazán komoly gazdasági bűnöző, de őket már ismerték.

A besúgóhálózat folyamatosan hozta az információkat, ezért aztán valahányszor eredményeket követelő dörgedelmek érkeztek fentről, Sarapov mindig ki tudott venni valami régóta tartalékolt fülest a fiókjából, és egy-két napon belül megvolt a nagy fogás. A főkapitányság megkapta az eredményt, Sarapov és kerülete pedig a dicséretet, aztán egy időre megint békén hagyták őket.

Kecske és káposzta.

Persze a páncélszekrényében pihentetett adatokkal sokkal több eredményt is hozhatott volna...

De hát minek?

Csak felbolygatta volna a kerületet.

Aztán meg, ha túl magasra emeli a felderítési mutatókat, jövőre még többet fognak követelni tőlük, aztán meg újra csak többet. Szorozatos nagy fogásokkal csak maga ellen hangolta volna a másik tizenvalahány kerületi kapitányt is, hiszen borítékolható, hogy Karpov minden vezetői értekezleten az ő eredményeivel példálózna, és hasonlókat kérne számon a többiekén is. Sarapov tudta, hogy a kapitányok meggyűlölnék – és hamarosan ki is készítenék, efelől semmi kétsége sem lehetett. Tudta, hogy megy ez. Nem kell mindig nagyot dobni. Mindig csak egy centivel kell megjavítani a rekordot.

Csak egyetlen centiméterrel.

Ahogy Bubka tette a rúdugrásban.

Tudott volna ő tizenöt centivel is nagyobbat, na de hát ha minden egyes világcsúcsért külön fizet valaki?! Akkor már inkább legyen tizenöt kicsi rekord, mint egy nagy, nem igaz?

Amikor Karpov közölte vele a döntését, hogy a következő héttől a főkapitányságon fog dolgozni, egy cseppet sem örült. Valaha persze ő maga is az utcakövet koptatta, hajtotta a rablókat, kihallgatott, jelentéseket körmölt, bűnjelekkel bajlódott. Ám azóta eltelt tíz év. Eltávolodott a napi problémáktól, nem követte a törvényváltozásokat. Magának csendesesen be is vallotta: tíz éve ő már inkább menedzser, mintsem szakember.

Karpov hagyta, hogy Sarapov egy ideig tiltakozzon a kinevezés ellen, azután ultimátumot intézett hozzá: vagy elfogadja a kinevezést, vagy nyugdíjba megy.

Sarapov tehát átvette az új munkakört, és magával hozta Bikovot, hogy legyen mellette valaki a régiek közül. Bikov évekig dolgozott a város főkapitányságán, mielőtt Sarapov magához hívta a távoli kerületbe, így – legalábbis Sarapov vélekedése szerint – megvolt az a tapasztalata, ami neki nem. Tévedett, és mostanra ezt is be kellett látnia, ami megint csak nem javított a hangulatán.

Bár szerencsére már ez kellett hogy érdekelje. Beérett a gyümölcs a lobbizásnak, amit az első perctől folytatott, hogy belekényszerült a nem kívánt igazgatói székbe.

Karpov egy hónapja nyugdíjba vonult, utódja pedig még nem volt kinevezve. A hatalmi vákuumot kihasználva Sarapov kijárta magának, hogy a következő hétfőtől visszatérhessen szeretett körületébe. Bikovot nem szándékozott magával vinni, és bár érezte, hogy a férfi az ő távozásával azonnal súlytalanná válik majd, ezúttal nem engedhette meg magának, hogy őt is vigye. Az olyan lett volna, mintha belebuktak volna ebbe az ügybe. Nem, ebbe most *csak* Bikov fog belebukni – gondolta magában a főrendőr.

Szombat volt, két nap múlva ő már az új helyén lesz. Mire a sajtó leszedi a keresztvizet az EBO gyenge teljesítményéről, és a nehézkos személyzeti apparátus végre mozgásba lendül, hogy Bikovot leváltsa, még egy-két hét is eltelhet – addigra pedig hol lesz már ő!

Az eljárás persze távolról sem volt tisztességes, de Sarapovnak nem volt választása.

Úgy gondolta: vagy ő, vagy *mi*.

Akkor már inkább legyen csak ő. Bikovnak, ha igazak a pletykák, úgyis ott van az a távoli rokon, majd csak szerez neki valami új helyet, ahol megvigasztalódhat.

Varlamov százados ingerülten pillantott a mellette merengő két főtisztre.

– Értesíthetem a helyszínelőket, igazgató úr?

– Hogyan? – riadt fel a váratlan hangra Sarapov.

– Szeretném kirendelni a helyszínelőket, mielőtt az eső minden nyomot elmos. Szükség lesz a halottszállítókra, és be akarom rendeltetni az ügyelettel a nyomozóimat is, hogy...

– Persze, persze – intette le szórakozottan a bűnügyi igazgató. – Csinálja csak, ahogy gondolja, százados elvtárs.

Varlamov összeszorított szájjal pillantott az ezredesre. Sarapov házon belül még mindig elvtársazott, pedig hát hány éve is, hogy már letűnt az a rendszer? Huszonhárom... huszonnégy? Mindegy. Évtizedek beidegződését nem lehet csak úgy levetni. A beosztottai pedig önkéntelenül követték ebben, időnként egymást is fesztelesen elvtársazva.

– Ha elfogod végre azt az állatot, Nyikolaj! – horkant fel fortyogó indulattal Sarapov. Ideje volt kissé eltávolodnia Bikovtól: – Újra megismétlem, amit egy hónapja: személyesen *téged* teszek felelőssé a nyomozásért. Nem engedhetted volna meg, hogy ez még egyszer megtörténjen!

– Igenis, ezredes elvtárs – mondta mindenféle meggyőződés nélkül Bikov. Tűnődve lenézett a halott kisfiúra, majd egy perc múlva, fel sem pillantva megszólalt.

– Hallom, visszamész a kerületbe, Pavel.

Sarapov oldalvást pillantott az őrnagyra.

– Pont *itt* kell ezt megbeszelnünk?

– Hetek óta kerülsz.

– Ugyan!

– Miért a személyzeti osztálytól kellett megtudnom, hogy kérted az áthelyezétedet?

– Nem volt időm elmondani.

Bikov gúnyosan elmosolyodott.

– Nem volt idő? Te hoztál ide magaddal, Pavel. Te csináltál belőlem bűnbakot ebben az ügyben. És most itt hagysz a szarban – indulatosan elrúgott egy göröngyöt a gazba.

Sarapov kihúzta magát. Végül is mégiscsak ő az ezredes!

– Bikov, ne érzelej itt nekem! Nem én csináltam belőled felelőt, hanem *te vagy* a felelős! Az ügy az EBO-nál van, és ha elfelejtetted volna, ott te vagy az osztályvezető. Mégis, ki a fasz lenne a felelős, ha nem te?

– Tudod, miről beszélek! Ezt a gyilkost senki más sem fogta volna még el...

– Ezt nem tudhatjuk. Az viszont immár biztos, hogy *te* nem fogtad el! És már a kilencedik gyereket kapja el!

– Odadobsz koncnak.

– Ez csak a te felfogásod. Valójában adtam neked egy lehetőséget, és te elkúrtad. Beültettelek a főkapitányság legerősebb osztályvezetői székébe, megkaptad a legjobb embereket. Ha elkapod ezt a

gyilkost, te lehattél volna az egész ország hőse. Ehelyett hónapok óta csak töketlenkedsz!

Sarapov annyiszor elismételte már magában ezeket a mondatokat, hogy már maga is elhitte, Bikov az egyszemélyi felelős. Hogy ő volt az, aki alkalmatlan embert nevezett ki, nem is jutott az eszébe.

Bikov szembefordult a főnökével, és már nem is nézett a holttestre.

– Igaz a hír, hogy Misin érkezik a helyre?

Sarapov rosszul leplezte a meglepődését: hát már ez is kiszivárgott volna?

– Itt állunk egy gyerek holtteste mellett, Bikov! – morogta.

Az osztályvezető elengedte a füle mellett a mondatot.

– Igaz a hír, hogy Misin érkezik a helyre? – ismételte.

– Úgy hírlík – bökte ki végül az ezredes, s közben inkább az intézkedésbe feledkező Varlamovot figyelte, csak hogy ne kelljen sem a gyermekre, sem Bikovra néznie.

– Tehát biztosan igaz.

– Itt csak az biztos, ami már megtörtént. És az sem biztos, hogy *úgy* történt meg – idézte a régi zsarumondást az igazgató, de Bikov nem volt összekacsintós kedvében.

– Ha Misin jön, akkor magával hozza a helyemre Borisz Hrunovot.

– Elképzelhető – adta meg magát az ezredes. Valójában ez már eldöntött tény volt, de nem volt kedve ezt Bikovval közölni. Majd csak megtudja valahogy. Inkább támadott: – Most inkább ezzel a kisfiúval törődj, Nyikolaj! Ráérsz még a magad problémáin siránkozni.

– Ennek a gyereknek már mindegy, nekem viszont nem – mondta szárazon Bikov. – Én pedig beszélni akarok veled, Pavel! Egyszerűen nem hagyhatsz itt. Ki kell húznod ebből a pöcegödörből!

– Kell? Már miért kellene?

– Te löktél bele.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem úgy emlékszem, hogy pöcegödörként élted meg az EBO-t, amikor kineveztelek a vezetőjének.

– Misin ki fog csinálni. Első dolga lesz, hogy levált!

– Akkor kapd el a gyilkost, Nyikolaj! Kapd el, és még az isten sem fog tudni téged elmozdítani! Van még negyvenyolc órád...

Elszólta magát.

Bikov szóra nyitotta a száját, de Varlamov közben visszatért.

– Intézkedett, Varlamov elvtárs? – nézett rá Sarapov.

– Igen, igazgató úr.

– Tegye a dolgát, százados. Én most visszamegyek a főkapitányságra.

Magára hagyta a verem mellett a zuhogó esőben Bikovot és Varlamovot.

Adrian Varlamov kissé hátrahajtotta esőkabátja csuklyáját, és kérdőn ránézett az őrnagyra. Ő volt Bikov helyettese. Sosem voltak barátok, de a munkakapcsolatuk furcsamód korrektnek bizonyult. Egészen a legutóbbi napokig.

Évekkel korábbról ismerték egymást, amikor még mindketten beosztott detektívként dolgoztak a gyilkosságinál. Aztán útjaik elváltak: Bikov ment Sarapov kerületébe, Varlamov pedig maradt a főkapitányságon. Amikor aztán Bikovot nevezték ki az Erőszakos Bűncselekmények Osztálya vezetőjének, alaposan meglepte a másikat, hogy őt kérte fel helyettesének. Nyikolaj Bikov azonban maga mellett akart tudni valakit, aki konyít a szakmához, ismeri a főkapitányság aktuális hatalmi viszonyait, a belső erővonalakat, szövetségeket, ugyanakkor nem fogja őt hátba döfni az első adandó alkalmal.

Varlamov volt az ideális jelölt.

A százados kényszerpályára került: ha nem fogadja el a felkérést, egyrészt vakvágányra teszi a karrierjét, másrészt pedig sejtette, hogy kit kérne fel másodjára Bikov. Azt a fickót pedig nem akarta maga felett tudni. Ha azonban elfogadja Bikov ajánlatát, asszisztálni lesz kénytelen olyan döntésekhez, melyekkel nem ért egyet.